RETSMØDERAPPORT
i sag 256/84 *

Indholdsfortegnelse

I — RETSFORSKRIFTER OG SAGENS OMSTÆNDIGHEDER 1902

A — Retsforskrifter 1902

1) Hovedbestemmelser 1902

2. Relevante bestemmelser i Rådets forordning nr. 3017/79 af 20. december 1979 . 1902

a) Bestemmelser vedrørende konstatering af, om der foreligger dumping 1902

b) Bedømmelse af Fællesskabets tab 1903

c) Afslutning af antidumpingproceduren 1903

i) Pristilsagn 1903

ii) Indførelse af midlertidig og endelig antidumpingtold 1903

B — Tvistens baggrund 1904

II — SAGENS GANG VED DOMSTOLEN 1905

III — PARTERNES PÅSTANDE 1905

IV — PARTERNES ANBRINGENDER OG ARGUMENTER 1906

Formaliteten 1906

Realiteten 1906

Anbringendet om tilsidesættelse af procedureregler og princippet om den berettigede forventning 1906

Sagsøgerens argumentation 1906

Rådets argumentation 1907

Kommissionen og FEBMA's argumentation 1908

Anbringendet om tilsidesættelse af princippet om »sikkerheden i de handelsmæssige transaktioner« 1909

Anbringendet om tilsidesættelse af Rådets forordning nr. 3017/79 1909

Anbringendet om tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet og begrundelsespligten 1911

* Processprog: Fransk.

I — Retsforskrifter og sagens faktiske omstændigheder

A — *Retsforskrifter*

1. *Hovedbestemmelser*

Fællesskabets antidumpingregler er baseret på artikel VI i Den almindelige Overenskomst om Told og Udenrigshandel (herefter benævnt »GATT«).

Den første aftale om anvendelsen af GATT's artikel VI (antidumpingkodeks af 1968) blev omsat til fællesskabsret ved Rådets forordning nr. 459/68 af 5. april 1968 om beskyttelse mod dumping, præmier eller subventioner fra lande, der ikke tilhører Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT 1968 I, s. 77), senere ændret ved Rådets forordning nr. 1681/79 af 1. august 1979 (EFT L 196, s. 1).

I 1979 deltog Fællesskabet i de multilaterale handelsforhandlinger i Tokyo, som blandt andet førte til vedtagelse af en ny aftale om anvendelsen af artikel VI i GATT (antidumpingkodeks af 1979). Aftalen blev omsat til fællesskabsret ved Rådets forordning nr. 3017/79 af 20. december 1979 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 339, s. 1). Den er senere blevet ændret ved Rådets forordning nr. 1580/82 af 14. juni 1982 (EFT L 178, s. 9).

2. *Relevante bestemmelser i Rådets forordning nr. 3017/79 af 20. december 1979*

Artikel 2, punkt A, i forordning nr. 3017/79 har følgende ordlyd:

»1. En antidumpingtold kan opkræves for enhver dumpingvare, når en sådan vare ved overgang til fri omsætning i Fællesskabet forvolder skade.

2. En indført vare betragtes som en dumpingvare, når dens eksportpris til Fællesskabet er lavere end den normale værdi af samme vare.«

a) *Bestemmelser vedrørende konstatering af, om der foreligger dumping*

Begreberne »normal værdi«, dvs. den pris, der anvendes på eksportlandets hjemmemarked, »eksportpris« og »samme vare« er defineret i artikel 2, hhv. punkt B, C og E, i forordning nr. 3017/79.

Forordningens artikel 2, punkt F, stk. 13, har følgende ordlyd:

»a) Ved 'dumpingmargen' forstås det beløb, hvormed den normale værdi overstiger eksportprisen.

b) Når der er tale om varierende priser, kan dumpingmargenen fastsættes for hver enkel transaktion eller ud fra de hyppigst anvendte priser, de repræsentative priser eller de vejede gennemsnitspriser.

c) Når der er tale om varierende dumpingmargener, kan der beregnes et vejet gennemsnit af disse.«

Artikel 2, punkt D, stk. 9, bestemmer:

»For at der kan foretages en passende sammenligning, skal der for eksportprisen og den normale værdi anvendes et ensartet sammenligningsgrundlag, for så vidt angår varens fysiske egenskaber, mængder samt salgsvilkår. De skal normalt sammenlignes i samme handelsled, fortrinsvis ab fabrik og på tidspunkter, der ligger så tæt op ad hinanden som muligt.«

Kan eksportprisen og normalværdien ikke sammenlignes efter de kriterier, der er angivet i stk. 9, skal sammenligningen foretages i henhold til artikel 2, punkt D, stk. 10.

b) *Bedømmelse af Fællesskabets tab*

Artikel 4, stk. 1, bestemmer følgende:

»En konstatering af, om der foreligger skade, foretages kun såfremt dumpingimporten eller den subsidierede import gennem virkningerne af dumping eller subsidier, forvolder skade, dvs. forvolder eller truer med at forvolde væsentlig skade for en erhvervsgren i Fællesskabet eller i væsentlig grad forsinker oprettelsen af en sådan erhvervsgren...«.

Artikel 4, stk. 5, bestemmer:

»Ved udtrykket 'erhvervsgren i Fællesskabet' forstås samtlige fællesskabsproducenter af samme vare eller de af dem, hvis samlede produktion af de pågældende varer udgør en betydelig del af den samlede fællesskabsproduktion af sådanne varer...«.

c) *Pristilsagn og afslutning af antidumpingproceduren*

i) Pristilsagn

Artikel 10 i forordning nr. 3017/79 lyder:

»1. Gives der i løbet af en procedure tilsagn, som Kommissionen efter konsultationer kan godtage, kan antidumping-/antisubsidieproceduren afsluttes, uden at der pålægges midlertidig eller endelig told. Afgørelse om en sådan afslutning af proceduren træffes i overensstemmelse med den i artikel 9, stk. 1, fastlagte procedure, og der gives oplysninger og offentliggøres meddelelse herom i overensstemmelse med artikel 9, stk. 2. En sådan afslutning af proceduren udelukker ikke endelig opkrævelse af beløb, for hvilke der er stillet sikkerhed i form af midlertidig told, i medfør af artikel 12, stk. 2.

...

4. Accepteres disse tilsagn, fuldføres undersøgelsen vedrørende skaden alligevel, såfremt Kommissionen efter konsultationer træffer afgørelse herom, eller, for så vidt angår dumping, såfremt eksportører, som repræsenterer en væsentlig procentdel af den berørte handel, eller, for så vidt angår subsidier, oprindelses- eller eksportlandet anmoder herom. Konstaterer Kommissionen efter konsultationer i et sådant tilfælde, at der ikke foreligger skade, bortfalder tilsagnet uden videre. Hvor det hovedsagelig skyldes tilsagn, at der ikke er konstateret trussel om skade, kan Kommissionen kræve, at det pågældende tilsagn opretholdes.«

Forordningens artikel 7, stk. 9, bestemmer følgende:

»en procedure indstilles enten, ved at den afsluttes, eller ved at der træffes endelige foranstaltninger. Den indstilles normalt inden for et år efter procedurens iværksættelse.«

ii) Indførelse af midlertidig og endelig antidumpingtold

Forordningens artikel 11, stk. 1, første punktum, lyder:

»Fremgår det af en foreløbig undersøgelse, at der er tale om dumping eller subsidier, og foreligger der tilstrækkelig bevis for deraf følgende skade, og findes det af hensyn til Fællesskabets interesser desuden påkrævet, at der gribes ind for at hindre, at der forvoldes skade under proceduren, pålægger Kommissionen på anmodning af en medlemsstat eller på eget initiativ en midlertidig antidumping- eller udligningstold...«

Ifølge samme bestemmelses stk. 5 har den midlertidige told en gyldighedsperiode på højst fire måneder. Den kan dog under visse omstændigheder forlænges med to måneder.

Ifølge samme bestemmelses stk. 6 skal Kommissionen senest en måned før udløbet af gyldighedsperioden for den midlertidige told forelægge Rådet eventuelle forslag om endelige foranstaltninger eller om forlængelse af gyldighedsperioden for de midlertidige foranstaltninger.

Forordningens artikel 12, stk. 1, bestemmer:

»Fremgår det af den endelige konstatering af de faktiske forhold, at der foreligger dumping eller subsidier samt deraf følgende skade, og findes det af hensyn til Fællesskabets interesser påkrævet, at Fællesskabet griber ind, træffer Rådet... afgørelse om pålæggelse af en endelig antidumping- eller udligningstold.«

Ifølge forordningens artikel 13, stk. 3, må antidumpingtolden ikke være højere end den midlertidigt anslåede eller endeligt fastsatte dumpingmargen eller subsidieydelse. Såfremt en lavere told er tilstrækkelig til at udligne skaden, skal tolden fastsættes på et sådant lavere niveau.

B — *Tvistens baggrund*

Den 28. februar 1983 modtog Kommissionen en klage fra Federation of European Bearing Manufacturers' Association, som er en sammenslutning af de europæiske industrivirksomheder, der fremstiller kuglelejer (herefter benævnt »FEBMA«). Klagen var indgivet i henhold til artikel 5 i Rådets forordning nr. 3017/79 på vegne af de britiske, franske, tyske og italienske producenter af enradede sporkuglelejere (med dybe løbebaner) med højst 30 mm i udvendig diameter (herefter benævnt »minikuglelejer«) (jfr. pos. 84.62 i Den Fælles Toldtarif samt Nimexe 84.62.01 af 1. januar 1984). Størstedelen af Fællesskabets samlede produktion af disse produkter foretages af de virksomheder, som er medlemmer af FEBMA.

Efter at have indhentet udtalelser fra de berørte parter fandt Kommissionen, at der var fornødent grundlag for at indlede en antidumpingprocedure og foretog herefter en undersøgelse i henhold til artikel 7 i Rådets forordning nr. 3017/79, med senere ændringer (EFT C 188 af 14.7.1983, s. 8).

I en udtalelse, offentliggjort den 15. november 1983 (EFT C 310, s. 3) erklærede Kommissionen, at i det omfang, antidumpingproceduren udgjorde en fornyet undersøgelse af de pristilsagn, der var godkendt under den foregående antidumpingprocedure, skete den fornyede undersøgelse i henhold til artikel 14 i forordning nr. 3017/79, med senere ændringer.

I forbindelse med undersøgelsen, som blev foretaget mellem den 1. juli 1982 og den 30. juni 1983 fastslog Kommissionen, at der var begået dumping (bl. a. sagsøgerens udførsler), hvorved dumpingmargenen svarede til forskellen mellem normalværdien og eksportprisen i Fællesskabet.

Ved forordning nr. 744/84 af 19. marts 1984 (EFT L 79, s. 8)

1) ophævede Kommissionen sin afgørelse 81/406 af 4. juni 1981 (EFT L 152, s. 44) om godkendelse af de tilsagn, Koyo Seiko havde afgivet vedrørende minikuglelejer,

2) og indførte en midlertidig antidumpingtold på 4,36% for importen af visse af de af sagsøgeren eksporterede kuglelejer.

Ifølge artikel 4 fandt forordning nr. 744/84 anvendelse i fire måneder, medmindre Rådet vedtog endelige foranstaltninger inden periodens udløb. De berørte parter fremsatte deres bemærkninger inden for den i forordningens artikel 3 fastsatte frist på én måned.

I medfør af artikel 11, stk. 6, i forordning nr. 3017/79 foreslog Kommissionen Rådet at indføre en endelig antidumpingtold, hvilket skete ved Rådets forordning nr. 2089/84 af 19. juli 1984, hvorved sagsøgerens indførsler af visse kuglelejer blev pålagt en endelig antidumpingtold på 4,03% (EFT L 193, s. 1).

Sidstnævnte forordnings artikel 2 bestemmer:

»De beløb, for hvilke der i henhold til forordning (EØF) nr. 744/84 er stillet sikkerhed i form af midlertidig antidumpingtold, opkræves endeligt med beløb højest svarende til de respektive endelige antidumpingtoldsatser.«

II — Sagens gang ved Domstolen

Stævningen er indleveret til Domstolens Justitskontor den 2. november 1984.

Ved dokument, registreret på Domstolens Justitskontor den 11. december 1984, har Kommissionen i henhold til procesreglementets artikel 91 nedlagt påstand om, at sagen afvises i det omfang, den er rettet mod Kommissionen, da den udelukkende vedrører annullation af Rådets forordning.

Ved dokument, registreret på Domstolens Justitskontor den 12. marts 1985, har sagsøgeren under henvisning til præmis 34 i dommen af 29. marts 1979 i sag 120/77 (Koyo Seiko mod Rådet og Kommissionen, Sml. s. 1337) gjort gældende, at det på grund af Kommissionens aktive rolle ved udstedelsen af den anfægtede beslutning var berettiget også at anlægge sag mod denne.

Ved kendelse af 8. maj 1985 har Domstolen afvist sagen, i det omfang den er rettet mod Kommissionen.

Ved dokument, registreret på Domstolens Justitskontor den 11. december 1984, har Kommissionen, for det tilfælde, at dens formalitetsindsigelse tages til følge, anmodet om at intervenere i sagen til støtte for Rådets påstande. Ved kendelse af 8. maj 1985 har Domstolen givet Kommissionen tilladelse hertil.

Ved dokument, registreret på Domstolens Justitskontor den 20. december 1984, har FEBMA anmodet om at intervenere i sagen til støtte for Rådets påstande, hvilken anmodning Domstolen har imødekommet ved kendelse af 20. marts 1985.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

Ved beslutning af 7. maj 1986 har Domstolen i medfør af procesreglementets artikel 95, stk. 1 og 2, henvist sagen til femte afdeling.

III — Parternes påstande

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1) Rådets forordning nr. 2089/84 af 19. juli 1984 om indførelse af en endelig anti-

dumpingtold på visse kuglelejer med oprindelse i Japan og Singapore annulleres;

2) sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Rådet har nedlagt følgende påstande:

1) sagen antages alene til realitetsbehandling i det omfang, den anfægtede forordning indfører en antidumpingtold på de af sagsøgeren eksporterede produkter med oprindelse i Japan;

2) i øvrigt frifindes sagsøgte;

3) sagsøgeren tilpligtes at betale sagsøgtes omkostninger.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1) frifindelse;

2) sagsøgeren tilpligtes at afholde sagens, herunder Kommissionens omkostninger.

FEBMA har nedlagt følgende påstande:

1) frifindelse;

2) sagsøgeren tilpligtes at afholde sagens, herunder FEBMA's omkostninger.

IV — Parternes anbringender og argumenter

Formaliteten

Rådet har udtrykt tvivl om, hvorvidt sagen kan antages til realitetsbehandling i det omfang forordning nr. 2089/84 påstås annulleret i sin helhed, og henviser i den forbindelse til sine bemærkninger i den for Domstolen verserende sag 240/84, NTN Toyo Bearing, som er vedlagt dublikken.

Det sagsøgende selskab erklærer, at det ikke kan vurdere Rådets argument, da det ikke har kendskab til de bemærkninger, Rådet har fremsat under den anden sag, som selskabet ikke er part i. Sagsøgeren opretholder under alle omstændigheder sit krav om annullation af Rådets forordning nr. 2089/84.

Kommissionen har ikke ytret sig om spørgsmålet.

FEBMA har, ud fra de samme betragtninger, som Rådet har givet udtryk for, gjort gældende, at sagen må afvises, for så vidt den er rettet mod bestemmelserne i forordning nr. 2089/84 som helhed.

Realiteten

Sagsøgeren har fremført tre anbringender. For det første, at der foreligger en tilsidesættelse af en række procedureregler og af princippet om den berettigede forventning, for det andet, at princippet om »sikkerheden i de handelsmæssige transaktioner« er tilsidesat, og endelig, at der foreligger en tilsidesættelse af Rådets grundforordning nr. 3017/79.

Anbringendet om tilsidesættelse af procedureregler og princippet om den berettigede forventning

Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionens undersøgelse af selskabets forhold, som bestod i fremsendelse af et detaljeret spørgeskema, der skulle besvares inden for en kort frist, var ubegrundet, da selskabet ikke var nævnt i FEBMA's klage, bortset fra, at dets navn var angivet på omslaget. Kommissionen forsøgte at afhjælpe denne fejl ved at oplyse i ovennævnte meddelelse af 15. november 1983, at undersøgelsen i realiteten bestod i en fornyet undersøgelse af de tidligere afgivne pristilsagn i henhold til artikel 14 i Rådets forordning nr. 3017/79. Denne fornyede undersøgelse, som vedrørte de kuglelejer, der var nævnt i

FEBMA's klage, jfr. ovenfor, var imidlertid ifølge sagsøgerens opfattelse også ubegrundet, da pristilsagnene af 20. juni 1977, som vedrørte samtlige typer kuglelejere, stadig var i kraft, eftersom Kommissionen ikke havde trukket sin godkendelse tilbage.

Efter sagsøgerens opfattelse har Kommissionen og Rådet tilsidesat det princip, som Domstolen bl. a. har fastslået i præmis 43 i dommen af 29. marts 1979 i ovennævnte sag Koyo Seiko mod Rådet og Kommissionen, og hvorefter den midlertidige antidumpingtold — og så meget mere den endelige antidumpingtold — ifølge Kommissionens antidumpingregler skal indføres »under hensyn til den situation, der er opstået som følge af, at tilsagnet ikke er overholdt«. Det følger af denne dom, at sagsøgeren var berettiget til at antage, at der ikke kunne indledes antidumpingprocedure over for selskabet, så længe der ikke var rejst indsigelse over for selskabets pristilsagn og de rapporter, selskabet med jævne mellemrum tilsendte Kommissionen.

I modsætning til det af Rådet hævdede har sagsøgeren endvidere besvaret samtlige de telex, Kommissionen tilsendte selskabet (jfr. skrivelse af 10. august 1983 som svar på Kommissionens telex af 14. juni 1983, der er optaget som bilag 7 til stævningen), og gjort indsigelse mod Kommissionens opfattelse. Sagsøgeren fastholder, at selskabet ikke var bekendt med de omstændigheder, på grundlag af hvilke de anfægtede retsakter blev vedtaget.

Antidumpingproceduren kunne efter sagsøgerens opfattelse under ingen omstændigheder iværksættes med hjemmel i Rådets forordning nr. 3017/79, som endnu ikke var i kraft på det tidspunkt, hvor sagsøgeren afgav pristilsagn over for Kommissionen. Til støtte herfor har sagsøgeren henvist til en artikel i *Revue trimestrielle de droit européen* (RTDE, nr. 3, 1983), som udkom under titlen »le principe de la non-rétroactivité en droit communautaire à la lumière des arrêts Isoglucose« (»forbuddet i fællesskabsretten mod retsakters tilbagevirkende kraft, set på baggrund af dommene i de såkaldte isoglukosesager«).

Ifølge sagsøgeren blev den situation, som var opstået dels under hensyn til de pristilsagn, selskabet havde afgivet, og dels til dommen af 29. marts 1979 i sag 120/77 (jfr. ovenfor), bragt til ophør ved udstedelsen og den umiddelbare ikrafttrædelse af forordning nr. 3017/79. Efter sagsøgerens opfattelse måtte bestemmelserne i Rådets forordning nr. 459/68 finde anvendelse på den retsmæssige situation, der var skabt, mens forordningen endnu var i kraft.

Af disse betragtninger konkluderer sagsøgeren, at forordning nr. 2089/84 blev truffet i strid med gældende procedureregler og med princippet om den berettigede forventning.

Rådet har i bilag 1 til svarskriftet fremlagt den første side af FEBMA's klage, hvoraf det fremgår, at klagen også vedrørte sagsøgeren, om end sammenslutningens argumenter i det væsentlige sigtede til Minebea's virksomhed.

Rådet anfører, at antidumpingproceduren over for sagsøgeren havde karakter af en delvis fornyet undersøgelse af selskabets pristilsagn, således som det fremgik af meddelelsen af 14. juli 1983. Det var udelukkende for at undgå enhver misforståelse, at Kommissionen på ny præciserede de aftalte vilkår i den meddelelse, som blev offentliggjort i november 1983. Allerede den 14. juni 1983, dvs. en måned før proceduren officielt blev indledt, blev sagsøgerens repræsentant endvidere ved telex underrettet af Kommissionen om det nærmere indhold af den klage fra FEBMA, som medførte en delvis fornyet undersøgelse af de tidligere afgivne pristilsagn. Indledningen af denne procedure måtte derfor betragtes som en generel bevisforanstaltning og ikke som en be-

byrdende akt. Rådet henviser i den forbindelse til dommen af 11. november 1981 i sag 60/81, IBM (Sml. s. 2639).

Vedrørende anbringendet om tilsidesættelse af procedureregler bør man efter Rådets opfattelse sondre mellem de to situationer, der er omhandlet i artikel 10 og i artikel 14 i forordning nr. 3017/79. Forordningens artikel 10, stk. 6, vedrører tilbagetrækningen og misligholdelsen af pristilsagn, mens artikel 14 vedrører fornyede undersøgelser af pristilsagn, som forbliver i kraft, indtil proceduren for den fornyede undersøgelse er afsluttet.

Rådet finder ikke, at den præmis, sagsøgeren har henvist til i ovennævnte dom af 29. marts 1979 i sag 120/77, er relevant, eftersom sagsøgeren modtog meddelelse om de nærmere betingelser for den fornyede undersøgelse og havde fuld adgang til at gøre sine synpunkter gældende.

Fællesskabets antidumpingordning er ikke til hinder for, at der foretages en delvis fornyet undersøgelse af de afgivne pristilsagn. I den foreliggende sag var den fornyede undersøgelse begrundet i den omstændighed, at de pågældende minikuglelejer, som hovedsagelig anvendes inden for højteknologi-, præcisions-, elektronik- og hjemmecomputerindustrien, udgjorde et nyt marked, som Kommissionen var forpligtet til at analysere. Med henblik herpå udsendte Kommissionen spørgeskemaer til de pågældende virksomheder.

Rådet forstår ikke sagsøgerens argument om, at forordning nr. 3017/79 ikke var i kraft på det tidspunkt, sagsøgeren afgav de omhandlede pristilsagn, dvs. i 1977. Sagsøgerens pristilsagn er indeholdt i tre dokumenter af henholdsvis 20. juni 1977, 7. november 1980 og 3. marts 1981 (jfr. stævningens bilag 13). Pristilsagnene kan under ingen omstændigheder være undergivet bestemmelser i en grundforordning, som ikke længere var i kraft. Desuden godkendte Kommissionen pristilsagnene i henhold til artikel 10 i forordning nr. 3017/79. Hertil kommer, at denne forordnings bestemmelser om fornyede undersøgelser af pristilsagn udgjorde en kodifikation af den praksis, Kommissionen i forvejen anvendte i henhold til forordning nr. 459/68.

Endelig anfører Rådet, at den omstændighed, at der gælder en almengyldig forordning på området, ikke er ensbetydende med, at de pågældende kan nære berettiget forventning om, at forordningen ikke senere ændres.

Kommissionen har ikke ytret sig om dette spørgsmål.

FEBMA har anført, at antidumpingproceduren, som det fremgår af præambelen til ovennævnte kommissionsforordning nr. 744/84, blev foretaget i henhold til forordning nr. 3017/79 på foranledning af den klage, FEBMA indgav i marts 1983.

Klagen vedrørte de indførsler af minikuglelejer til dumpingpriser, der blev foretaget af de fælles eksportører for Japan og Singapore. Klagen specificerede ikke nærmere de importerede mængder i forhold til de enkelte eksportører, men opfyldte ikke desto mindre betingelserne i artikel 5 i forordning nr. 3017/79. Under alle omstændigheder havde Kommissionen efter artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 3017/79 været berettiget til at indlede proceduren på eget initiativ.

FEBMA gør videre gældende, at den omstændighed, at antidumpingproceduren var begrænset til minikuglejer, ikke beroede på en kunstig opdeling af kuglelejemarkedet som sådan, men skyldtes, at der var grundlag for at gribe ind over for den dumpingpraksis, der vitterligt fandt sted inden for nævnte sektor.

Endelig er det ubegrundet, når det hævdes, at der foreligger en tilsidesættelse af princippet om den berettigede forventning, eftersom pristilsagn ikke kan betragtes som uforanderlige. Dette bekræftes af proceduren om fornyede undersøgelser i henhold til artikel 14 i forordning nr. 3017/79.

Anbringendet om tilsidesættelse af princippet om »sikkerheden i de handelsmæssige transaktioner«

Sagsøgeren har gjort gældende, at den omtvistede antidumpingtold blev fastsat under anvendelse af andre beregningsmetoder end dem, Kommissionen gav sagsøgeren meddelelse om i en skrivelse af 14. oktober 1980 (jfr. stævningens bilag 12). Denne ensidige ændring af metoden er i strid med princippet om sikkerheden i de handelsmæssige transaktioner. Desuden er den nye metode urimelig og medfører ubillige resultater.

Rådet anfører, at der er tale om rene påstande fra sagsøgerens side, uden reelle argumenter, hvorfor Rådet ikke kan tage stilling dertil.

Kommissionen understreger, at sagsøgerens argument om, at anvendelsen af metoden baseret på den enkelte transaktion indebærer en fornyet undersøgelse af tidligere afgivne pristilsagn og dermed må antages at indføre nye regler med tilbagevirkende gyldighed, er ubegrundet, da antidumpingtolden udelukkende indføres med virkning for fremtiden og ikke har tilbagevirkende gyldighed. Kommissionen henviser til dommen af 4. oktober 1983 i sag 191/82, Fediol (Sml. s. 2913) og anfører, at man ikke kan berøve EF's industrivirksomheder deres beføjelser med den begrundelse, at institutionerne tidligere har anvendt andre metoder, men at virksomhederne på deres side kan anmelde evt. dumpingpraksis og anfægte de af institutionernes afgørelser, som de er uenige i. Anvendelsen af nye metoder strider ikke mod nogen velerhvervede rettigheder og indebærer således ikke nogen tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.

FEBMA gør gældende, at anbringendet er ubegrundet, da sagsøgeren ikke, som hævdet, var ukendt med, at Kommissionen havde ændret metoden. FEBMA henviser i den forbindelse til sagsøgerens skrivelse til Kommissionen af 31. maj 1984.

Under alle omstændigheder er det ikke i strid med nogen velerhvervede rettigheder at ændre metode, men i overensstemmelse med Kommissionens pligt til i videst muligt omfang at forhindre indførsler til dumpingpriser.

Anbringendet om tilsidesættelse af Rådets forordning nr. 3017/79

Sagsøgeren anfægter gyldigheden af den 24. betragtning til forordning nr. 2089/84, hvori udtales, at de foreslåede pristilsagn blev fundet utilstrækkelige, »da tidligere erfaringer med pristilsagn inden for kuglelejesektoren har vist, at tilsagn, selv om de i almindelighed overholdes, ikke er nogen tilfredsstillende løsning«.

Dette hævder sagsøgeren er i strid med GATT-reglerne og med Fællesskabets dumpingordning. Efter disse retsforskrifter må der nemlig kun indføres antidumpingtold, såfremt de foreslåede pristilsagn ikke er tilfredsstillende. Det var følgelig uberettiget på forhånd at afslå sagsøgerens pristilsagn.

Rådet anfører, at det fremgår af artikel 10 i forordning nr. 3017/79, at pristilsagn kun kan godtages, såfremt de er tilfredsstillende. Sagsøgerens tilsagn var imidlertid ikke tilfredsstillende, da sagsøgeren bl. a. ikke tilbød nogen prisforhøjelser. Følgelig har Kommissionen udøvet sin skønsbeføjelse efter antidumpingreglerne korrekt.

FEBMA fremfører tilsvarende argumenter som Rådet og tilføjer, at sagsøgeren er kendt for sin specielt agressive dumpingpraksis. FEBMA henviser i den forbindelse til Rådets forordning nr. 1778/77 af 26. juli 1977 (EFT L 196, s. 1) ifølge hvilken dumpingmargenen gennemsnitligt udgjorde 15%, og til ovennævnte kommissionsafgørelse 81/406 af 4. juni 1981, hvori sagsøgerens dumpingmargen vurderes til højst 40%. Disse høje dumpingmargener skyldtes efter FEBMA's opfattelse, at det sagsøgende selskab måtte drives med tab og udelukkende blev restruktureret med Toyotas hjælp.

Kommissionen tilslutter sig i det væsentlige Rådets argumentation, men tilføjer, at den — med forbehold af Rådets kompetence og prøvelsesret, der i givet fald tilkommer Domstolen — råder over en vid skønbeføjelse med hensyn til vurderingen af, om et pristilsagn bør godtages eller afslås, og at denne beføjelse netop beror på, at hverken GATT's eller Fællesskabets retsforskrifter indeholder kriterier for godkendelsen af sådanne pristilsagn.

Efter at have fremhævet fordele og vanskeligheder, ja endog ulemper, i forbindelse med godkendelse af pristilsagn, gør Kommissionen gældende, at det under alle omstændigheder er vanskeligt at kontrollere overholdelsen af sådanne tilsagn. Dette skyldes dels det store udvalg af kuglelejer på markedet, dels variationen i de priser, der anvendes af samme producent, og endelig, at det er umuligt at fastslå identiteten af de fabrikanter, hvis produkter — som er identiske med et stort antal andre kuglelejer — eksporteres uden dokumenter.

Ud over risikoen for omgåelse er kontrollen med pristilsagnene forbundet med en væsentlig administrativ byrde. Omgåelsesrisikoen er betydelig, da den kan finde sted i et hvilket som helst led i omsætningskæden fra fabrikanten til eksportøren, og da Kommissionen ikke har midler til at foretage alle de undersøgelser, der er nødvendige i Japan.

Der findes ingen sanktioner over for en forsætlig tilsidesættelse af pristilsagn bortset fra, at der kan indledes antidumpingundersøgelse. Den anfægtede forordnings 24. betragtning indeholder en redegørelse for Kommissionens erfaringer mht. kontrollen med pristilsagnene inden for kuglelejesektoren. Belært af disse erfaringer er Kommissionen ikke indstillet på at godtage tilsagn, selv om de tilbudte vilkår som udgangspunkt synes tilfredsstillende. Et afslag på et pristilsagn er ikke nødvendigvis ensbetydende med en kritik af den pågældende virksomhed og har på ingen måde karakter af en sanktion. I modsætning til det af sagsøgeren hævdede, er kontrollen med overholdelsen af tilsagn forbundet med en betydelig større administrativ byrde end behandlingen af en ansøgning om ændring af en tidligere opkrævet told.

Kommissionen anmoder sammenfattende Domstolen om at være tilbageholdende med at gribe ind i resultaterne af en vurdering, der er foretaget på grundlag af praktiske, pragmatiske og administrative hensyn.

FEBMA har gjort gældende, at Kommissionen altid har godtaget sagsøgerens pristilsagn. Erfaringen har blot vist, at dette ikke var tilstrækkeligt til at ophæve den pågældende dumpingpraksis.

Under alle omstændigheder kan anbringendet ikke efter FEBMA's opfattelse tages til følge, da sagen vedrører en forordning fra Rådet, og denne institution ikke ifølge grundforordningen, forordning nr. 3017/79, har nogen beføjelse til at godtage pristil-

sagn. Efter forordningens artikel 12 kan Rådet udelukkende forkaste eller vedtage Kommissionens forslag om indførelse af en endelig antidumpingtold.

Anbringendet om tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet og begrundelsespligten

Sagsøgeren har anført, at den anfægtede forordning er vedtaget i strid med artiklerne 11 og 12 i Rådets forordning nr. 3017/79, hvorefter der kun kan opkræves endelig antidumpingtold, såfremt det på grundlag af sagens omstændigheder endegyldigt kan fastslås, at den pågældende dumpingpraksis har påført EF's industrivirksomheder et tab. Resultatet af den anvendte procedure viser imidlertid efter sagsøgerens opfattelse, at den af Rådet endeligt opkrævede antidumpingtold er ubegrundet.

Efter *Rådets* opfattelse har Kommissionen i den 23.-32. betragtning til forordning nr. 744/84 indgående redegjort for EF-industrivirksomhedernes tab. Da der ikke sidenhen fremkom nye omstændigheder, fastslog Rådet i den 21. betragtning til forordning nr. 2089/84, at betingelserne efter artikel 12 i forordning nr. 3017/79 for en endelig konstatering af tabet var opfyldt.

Kommissionen har ikke ytret sig om dette spørgsmål.

FEBMA har anført, at det efter artikel 12, stk. 1, i forordning nr. 3017/79 er Rådet, der fastsætter antidumpingtolden. Den omstændighed, at Rådets afgørelse var baseret på de konstateringer, Kommissionen havde foretaget i forordning nr. 744/84, indebærer ikke noget retsstridigt forhold eller nogen tilsidesættelse af begrundelsespligten. Anbringendet må derfor forkastes som værende ubegrundet.

Y. Galmot
Refererende dommer

FORSKAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. FEDERICO MANCINI

(se sag 240/84, s. 1833)